

NESMRTNI GLAS*

Jože Udovič

Ravena, Dantejev grob

Nad grobnicami, nad oboki in cipresami,
nad preteklostjo, strmečo s podob,
naslikanih s prahom metuljevih kril,
trepeče glas v višini, preraja se v daljavi
kakor odmev iz stoletij, ki se mi odpirajo,
star in vendar nov kot studenec,
in pod visokimi loki pesmi
hodita drug ob drugem
blodni Odisej in tiha Beatrice.

Živi, skrivnostni glas,
v njem doni in pozvanja v svoji
svetlobi skrita njegova duša.
Prehodila je vse kroge življenja,
šla je v brezno, odprto do jedra zemlje,
živela je z živimi, govorila z mrtvimi
in pred pogubljenjo ljubeznijo
omedlevala od sočutja.

Bredla je čez deročo reko teme,
brala iz zvezd, brala iz skrivnosti,
zadevala ob čas in se iskrila,
zamaknjena pela o človeku,
kakor žarek zvoneč je svetila vanj,
ihteč ga je iskala, ni se zbala Harona,
in vsa prežarjena je stopila
iz krajev smrti.

Prečisti glas, kolikokrat so ga pregnala
mesta iz svoje srede in z njim njegovo
dušo v sovražne noči izgnanstvo,
in vendar sta se vselej vrnila
in presenečena zagledala
nad sabo nove zvezde.

* Konceptija pesmi je narekovala, da je avtor porabil nekaj podob iz Božanske komedije.

Poslušam te, nad mano poješ, nad ravnino
življenja, nad gorami želja,
nad bežnimi utrinki dni,
in zdi se, da ti vse odpeva,
še tam v daljavi to mogočno
morje in valovi — čisti,
utripajoči stih globin,
pesem sveta ob pesmi duše,
ki s svojim trepetanjem
osvetljuje nemi breg.

QUATTROCENTO

Jože Udovič

Na gričih
sredi te podobe
sem znova srečal
nepozabni dan
otročtva.

Stopil sem
v ta prostor,
ustvarjen zame,
v te doline,
kjer vse šepče
moje besede.

In hodim
proti mestu
pozabljenih pravljic,
proti hribom
sanjskozelenim,
kot da sem našel
svoje kraje.